

# Vi kan ikke undvære EF-Unionen



Af Lars P. Gammelgaard, formand for den konservative folketingsgruppe

I MODSÆTNING til, hvad Reinhardt Mikkelsen skriver i Jyllands-Posten 23/3, har vi det godt med EF-Unionen i Det konservative Folkeparti.

Naturligvis kan der være konservative, som er imod. Det var der også i 1972 og i 1986. Men selv om hele folketingsgruppen er for, er det jo naturligt, at nogle partimedlemmer i dette som i andre spørgsmål kan have en anden mening.

Ikke mindst på nuværende tidspunkt er der såvel i

som uden for de politiske partier nogen usikkerhed om Unionen. Det skyldes dels manglende information (som kommer) og dels, at der kan være enkeltheder i unions-traktaten, som vækker usikkerhed eller modstand hos nogle.

## Det kan vi ikke undvære

Når jeg alligevel tror fast på et ja-flertal den 2. juni skyldes det Unionens uundværlighed.

På område efter område er det en bydende nødvendighed, at vi er med i et forarbejde.

Vi må have en kerne af europæiske demokratier, der kan forme et politisk

samarbejde, som Østeuropa og resten af Norden efterhånden kan tilslutte sig. Det sker med Unionen.

## Hvis vi siger nej

Hvis vi siger nej til Unionen, får vi ikke noget tilbud om en erstatning. For der er kun Unionen at tage stilling til. Der findes intet andet forpligtende europæisk samarbejde på de pågældende områder.

Det er ikke helt klart, hvad der sker, hvis vi siger

nej til Unionen. Men ét er sikkert: Vi kommer så til at rette os efter en masse EF-pligtende europæisk samarbejde. Og der er kun Unionen til at formidle det.

Vi må have bedre regler for fælles miljøbeskyttelse. Kun EF kan give os det, og vi får det gennem Unionen.

Vi må have fælles regler for indvandrer og flygtninge, da hvert enkelt land ikke kan kæmpe effektivt imod ulovlig indvandring.

Vi må sikre fælles bekæmpelse af international kriminalitet, terror og narkotikaforbrudelser. EF-Unionen er den eneste mulighed herfor.

Vi må have større sikkerhed for, at inflationen ikke kommer igen. Det sker bedst gennem Unionens

økonomisk-monetære samarbejder, som vi får lille eller ingen indflydelse på.

De 12 landes regeringschefer sagde ja. De tre største politiske partier i Danmark og ca. 150 af 179 folketingsmedlemmer siger ja. Østeuropa står på spring. Og ikke mindst: Sverige og Finland har sagt om medlemskab, og Norge er på vej.

Ængstelsen for et stærkt Tyskland er nok, som Reinhardt Mikkelsen antyder, den største årsagssten. Men jeg er ikke et sekund i tvivl om, at den eneste vej til at imødegå en eventuel frygt for tysk dominans er et forpligtende samarbejde, sådan som det vil forme sig i Unionen.



# Sorteperer på højt plan



Af Bjørn Westh, folketingsmedlem og tidligere landbrugsminister for Socialdemokratiet

DANMARK vil være med i EF, og vi siger forhåbentlig også ja til EF-Unionen. Det gør vi for at kunne påvirke udviklingen med danske synspunkter. Det er vigtigt for os at have adgang til de borde, hvor beslutningerne træffes. Men regeringen ønsker ikke konkret at udnytte danske påvirkningsmuligheder.

Regeringen udnytter således ikke de muligheder, der er for at sende danske eksperter til at lave -lojforberedende arbejde- i EF-kommissionen. Danmark har

under forhandlingerne om den nye traktat kæmpet hårdt for at få forbruger- og miljøspørgsmål ind i traktaten, fordi vi mener det er vigtigt, at der tages hensyn til forbrugerne i det indre marked.

EF-kommissionen har naturligvis bemærket sig Danmarks ivrighed på dette område. Den har derfor spurgt, om Danmark vil udlåne en ekspert i 2-3 år for at lave direktivforberedende arbejde!

Finansministeren vil ikke betale en fuldmægtig løn. Og fagministerierne vil heller ikke. Og så lader regeringen bare den indflydelsesmulighed fare forbi. Dærligt.

Der er tre gode grunde til at sende nationale eksperter, når vi bliver spurgt:

- Danske holdninger og synspunkter skal så langt

frem som muligt i det direktivforberedende arbejde.

- Vi har en stor interesse i at danske embedsmænd lærer EF-systemet at kende indefra og lærer kolleger at kende, som de så kan henvende sig til, når de kommer hjem.

- Der mangler danske embedsmænd i EF-kommissionen. Nationale eksperter vil være et godt rekrutteringsgrundlag. Når regeringen siger nej, er det fordi der foregår et sorteperspil om udgørte ministerier imellem.

Men vi har vel en regering for at den skal udstikke nogle overordnede retningslinjer. En af dem bør være, at Danmark skal påvirke EF-politikken mest muligt. Se så at udnytte de muligheder, der er.

# Fagre ord om nærhed



Af Knud P. Pedersen, civilingeniør, Auningvej 33, Mørke

BRIAN BJORN citerer i JP 22/3 Maastricht-traktatens smukke subsidiaritetsprincip, som han mener, under- tegnede fejlfortolker, når jeg siger, at det er værdiløst.

Sagen er, at EFs kompetence udvides kraftigt. Der bliver samtidig langt flere flertalsafgørelser, og intet hindrer EF i at forstærke strømmen af forordninger (med direkte lovkraft over for borgerne), direktiver, beslutninger, osv. - ligesom det smukke princip ikke på nogen måde modsiger EF-reglernes forrang for national ret.

Traktatten indeholder forstærket integration både i bredden og i dybden, og fagre ord om subsidiaritets (af Venstre snildt døbt 'nærhed') hjælper ikke meget, idet der intet står om appelinstans og procedure, eller blot om, hvem der har initiativret, hvis de skal påberåbes. I et tidligere udkast fik EF-Domstolen til opgave at fortolke i tvivlstilfælde. Det var en tvivlsom beskyttelse af nærheden, idet domstolen oftest er integrations-fremmende i sine fortolkninger. End ikke den sikring er med nu.

I øvrigt er det ikke 'kun' traktatten, der forpligter. (Anførselstegn, fordi traktatten omfatter kolossalt me-

get). Vi skal respektere hele EFs enorme regelværk og alle afsagte EF-domme med tilhørende præcedens ('l'accès communautaire' - der omfatter titusinder af sider).

Fagre ord gør det ikke, selv om reklamebureauerne nu sættes på opgaven at gøre Unionen spiselig. Opskriften synes at være, at EF fremmer alt, hvad vælgerne (køberne) holder af: selvbestemmelsesretten, det nordiske, det sociale, det grønne, de små enheder, kulturens blomstring - og det nære. Alt godt fra Unionen! Ingen problemer!

Men reklame er ikke folkestyre, og selv om 'Fagre ord fryde man et hjerte', som Henrik Hertz skrev, bør man ikke glemme fortsættelsen: ' - fagre ord har foroldt mig smerte, fagre ord!'

Smerten vil melde sig, når det går op for vælgerne (køberne), at det ikke drejer sig om brun sovs, karrysild og Dronning Margrethe (Jfr. G. Hellmunds læsebrev 23/3) Helt akkult: EF-Kommissionen kræver nu eneret til at repræsentere os på FN's miljøkonference i Rio - dvs. stemmeret og tallet på hele EF's vegne. Vi skal tale med en stemme, og FN skal acceptere EF's stortingsstatus. Samtidig forbereder Kommissionen regler om EF-pas for vore hunde og katte.

Hvor bør den subsidiaritets? Hvor naive har vi lov at være?



# Et valg om retten til forskellighed



Af Erik Sigsgaard, adjunkt ved Institut for Sæbørns-pædagogik, Danmarks Lærerhøjskole

EN DANSK familie havde været glade for at bo i Norge, men da børnene skulle i skole, flyttede de hjem. Forholdet mellem børn og lærere var meget bedre og friere her, syntes de. Jamen, kunne de så ikke have valgt en friskole, spurgte jeg. Nej, en sådan var ikke at finde.

Vist ingen steder er der så frit et skolevalg som i Danmark, og kun få lande har så mange skoler, hvor børnene ikke alene er elever, men også deltagere.

Det er en af mange værdier, som for mig vil spille en rolle, når jeg skal stemme 2. juni. Men der er andre:

## Plads til praktisk nytænkning

Hvor forandringerne mange steder iværksættes ovenfra, er det her i landet sket på en anden måde af senere år. Efter behov er der vedtaget programmer til støtte for lokalt initierede udviklingsarbejder. 400 millioner er brugt til udviklingsarbejder i folkeskolen. Næsten lige så meget er brugt på SUM-programmerne, der har skabt mas-

ser af spændende nyt på det sociale område. Inden for den folkelige kulturs område ligesådan.

En del af det nye forsvinder igen, men andet er mere bæredygtigt, og det kan så give inspiration til ny lovgivning senere. Det kan knibe for politikerne at respektere og afvente de erfaringer, der indhøstes lokalt, som det ses for tiden med folkeskoleloven, men generelt gælder det, at der er mere plads til praktisk nytænkning, og at den over større indflydelse på den politiske magt end de fleste andre steder.

## Det civile livs autonomi

Mulighederne for i det mindste at bevare denne balance spiller en stor rolle i mine unionsovervejelser.

Der findes skoler og daginstitutioner i Danmark, hvor der ikke lyttes meget til hverken forældre eller børn, men der findes også steder, hvor man taler med og ikke til hinanden, hvor der ikke skældes ud, og hvor børn meget nødt bliver hjemme, selv når de er temmelig syge. Og der findes vist ingen steder, hvor forældrene skal aflevere børnene på dørringen og ikke lades ind i institutionen, som det er sædvanen mange andre steder i Europa.

Selv om jeg naturligvis ved, at EFs centralinstanser ikke vil blande sig i den slags, så forstår jeg på den anden side nok til at vide, at graden af centralstyring og bureaukratisering har betydning for det civile livs autonomi og vitalitet. I det stærkt centralstyrede system vil der være en tendens til, at mennesker føler afmagt og passiviseres.

## Hovedspørgsmålet den 2. juni

Følelsen af afmagt, lysten til at tage del, muligheden for at præge egne livsbetingelser - sådanne spørgsmål er, tror jeg, mere afgørende for, om mennesker oplever deres liv som godt, end mange af de spørgsmål, som ellers anses for vigtigst i den politiske debat. Derfor vil de veje tungt for mig den 2. juni.

Mennesker er ikke som en flok røde køer. De er tværtimod meget forskellige. Man kan næsten sige, at det er retten til at være forskellige og respekten for forskelligheden, der gør menneskers samfund menneskelige.

Hvordan sikres retten til og respekten for forskellighed bedst? Det betragter jeg som hovedspørgsmålet den 2. juni.

# Ellemann en katastrofe for det liberale Danmark



Af Steen Steensen, Vesterled 11, Rønium

UFFE ELLEMANN-Jensen er en katastrofe for det liberale Danmark.

Af vælgerne er han sat til at forsøve de personlige frihedsrettigheder. Disse kan han dog også i munden føre frem. I praktisk politik holder sagen sig helt anderledes. Uffe Ellemann-Jensen synes rede til at sælge ud af et hvilket som helst frihedsideal. Han kører sig til magt og karriere. Også

landets selvstændighed har han sat på salgslisten. Den Europæiske Union er komplet uforenelig med national uafhængighed.

## Legeplads for magtmennesker

Denne artikel handler imidlertid om Unionen og de liberale frihedsrettigheder. Først må det begræbdes, at en union er en politisk dannelse. Den udgør et bæredygtigt politisk aktivitet. Men den slags er ikke frihedsorienteret. Politisk aktivisme stiler mod kollektive ordninger, mod planlægning, forvaltning, overvågning og straf. Politik og

bureaukrati beløber sig til en og samme ting.

EF-Unionen er en legeplads for professionelle politikere, forskere, kommissærer, organisatorer og lobbyister. Som en magnet drager EF-centrum magtmennesker til sig.

I Unionstraktaten er der ingen grænser sat for politisk aktivisme. Ikke mindst miljøpolitikken spiller magten i hænderne på levebøds politikere og kommissærer. Og det er miljølovene, som med storst effektivitet undergraver liberalismen.

Den private ejendomsret og handlfriheden lægges trin for trin ode. Ejere og



Af Klaus Randel Njengaard, stud. oecon, Klostervej 10, Århus

UNIONSDEBATTEN florerer, og jo nærmere vi kommer 2/6, desto mere klart står det, at de færreste kender bredden og dybden af et ja/nej. Derfor fokuserer man på det konkrete: økonomien! Nøjagtigt som 'flæskedejdebatten' prægede 1972-valget, men der ligger jo meget mere gemt. En dimension der ofte mangler i debatten, og som

# Selvbestemmelsen afhænger af os selv



Af Erling Lundsgaard, folketingskandidat for Venstre, Jørgelygt, Gråsten

I TRAKTATUDKASTET fra Maastricht-mødet, som vi skal stemme om 2. juni, indgår subsidiaritets- og nærhedsprincipet, hvilket oversat betyder, at beslutninger skal tages så tæt på den enkelte borger som muligt.

I traktatens afsnit I, artikel A står blandt andet:

er er næppe enige om, hvad det er i traktaten, som er utilfredsstillende for Danmark. Det kunne derfor være interessant at vide, hvilket afsnit i traktaten et dansk mandat skulle pege på ved en eventuel genforhandling.

Uenigheden blandt vælgerne om, hvad det er, der skal ændres, er formentlig lige så stor, så jeg kan ikke se nogen mulighed for, at man overhovedet kan formulere et nyt dansk forslag til traktaten.

Danmark har i den nuværende traktat sat så store

fingeraftryk, at det ville være urealistisk at tro, at man kunne få flere indrømmelser fra de over 11 lande. Det er der imidlertid heller ingen grund til. Den nuværende traktat er en så åbenlys fordel for Danmark, at et ja burde være en selvfølge. Den negative holdning til unionen, mener jeg, ligger i uvidenhed om unionen og dens følger. Jeg kan derfor kun opfordre til at læse de mange bøger og hæfter om unionen, som der er rige muligheder for at få.

-Denne traktat udgør en ny fase i processen henimod en stadig snævrere Union mellem de europæiske folk, i hvilken beslutningerne træffes så nær på borgerne som muligt.

I samem afsnit, artikel F, stk. 1 står: 'Unionen respekterer medlemsstaternes nationale identitet og deres styreform, der bygger på demokratiske principper.'

Og videre i stk. 2 står: 'Unionen respekterer de grundlæggende rettigheder, som garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneske-

rettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder underordnet i Rom den 4. november 1950, og således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, som generelle principper for fællesskabet.'

Ud fra dette er det blot op til os selv at planlægge, hvor og hvordan vore lokale beslutninger skal træffes. Måske var det stadig en overvejelse værd, om vi skal bevare arterne? Men stem JA den 2. juni 1992.

# Taktisk ønske: Én stemmes flertal



Af Kjeld Flarup Christensen, cand. polyt., FRP-medlem, Beder Landevej 57 B, Beder

EF'S ØKONOMISK monetære union er til dansk fordel. OMU'en er den mest gennemarbejdede del af Maastricht-aftalen, hvorfor jeg ikke er betænkelig ved at afgive økonomisk suverænitets. Men jeg føler, resten af aftalen ikke er behandlet grundigt nok, for det skal opbevares til europæisk grundlov. Suverænitetsafgivelsen på det udenrigspolitiske og militære område er heldigvis ikke bindende denne gang, men det kan den risikere at blive næste gang.

Suverænitetsafgivelse er ikke bare suverænitetsafgivelse. Der findes mange typer af suverænitetsafgivelse, og afgiver man dem alle, mister man også sin identitet. Dette betyder ikke, at man altid skal undgå suverænitetsafgivelse. Afgiver man suverænitetsafgivelse på et område, skal man stå endnu fastere på det, man har tilbage, for at holde en balance.

## Nye garantier

Vores nuværende suverænitetsafgivelse modsvarer ikke på noget punkt af en stærkere suverænitetsafgivelse. Maastricht-aftalens afsnit om udenrigspolitik og mili-

ter er nærmest en invitation til om føje år at afgive endnu mere suverænitetsafgivelse, uden på nogen måde at styrke de enkelte nationalstater på anden vis. Efter et ja til Unionen, skal Danmark altså forhandle nye garantier for fortsat dansk suverænitetsafgivelse. Dette bliver svært, fordi vi allerede nu har afgivet en principiel accept på at afgive yderligere suverænitetsafgivelse.

## Håb om et ja

Hvordan står danske forhandlere, hvis afstemningsresultatet bliver et klart ja? Med hvilken autoritet kan man sige nej til yderligere suverænitetsafgivelse, når danske vælgere i 1992 var vilde efter at afgive suverænitetsafgivelse? Man kan jo ikke i afstemningsresultatet se, om vælgerne var skræmt med trusler om at miste job, eller om alle havde julelys i øjnene over at miste Dronning Margrethe. Jeg vil anbefale et nej 2/6, men samtidig håber jeg på et flertal for Unionen på en stemme. Dermed risikerer jeg ikke, at skulle stå uden for det gode økonomiske selskab. Danskerne tvinges ganske vist til at acceptere den nuværende traktat, hvad enten vi vil eller ej. Men 2/6 kan vi vise, at videre suverænitetsafgivelse ikke bliver uden sværdslag fra dansk side.

er en katastrofe for det liberale Danmark. Han mangler intet i veltalenhed. Dog bedømmer han folkestemningen forkert.

Den vedvarende leflen for venstrefløjen forekommer unødvendig. Socialisterne har forlængest opdaget fordelene ved Unionen. Det europæiske centrum for planlægning udgør et slaraffenland for læreranstaltens kandidater. Utallige embeder i det høje lønniveau vinker forude.

Truslen kommer fra de borgerlige vælgere, hr. udenrigsminister, borgerlige vælgere skuer perspektivet i unionsdannelsen. Frihedsorienterede mennesker vender med voksende fart ryggen til Eurostaten. Flere og flere borgerlige indser, at man ikke både kan være borgerlig og samtidig stemme for Unionen. Liberalister afgiver ikke at ombytte handflehrer med handlingsplaner.